

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.423 van 7 februari 2013
in de zaak A. 206.276/X-15.190.**

In zake : 1. Nicole BILLENS
 2. Dirk VEEKHOVEN
 3. Luc-Michel PATERNOSTER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Arnoud Declerck
 kantoor houdend te 8530 HARELBEKE
 Kortrijksesteenweg 387
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente SINT-PIETERS-LEEUEW
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1731 ZELLIK
 Noorderlaan 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 september 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:
 - a. het besluit van 22 december 2011 van de gemeenteraad van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: het GRUP) “Wilderveld”, en
 - b. het besluit van 14 juni 2012 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het GRUP

“Wilderveld” van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 augustus 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arnoud Declerck, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede verwerende partij partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In zitting van 29 januari 2009 besluit de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw tot de opmaak van het GRUP “Wilderveld” voor de herziening van de bijzondere plannen van aanleg (hierna: BPA’s) nr. 1 “Wilderveld”, nr. 4 “Steenweg op Groot-Bijgaarden” (deel Sint-Pieters-Leeuw) en nr. 4 “Steenweg op Groot-Bijgaarden” (deel Ruisbroek).

Het GRUP wordt opgemaakt in uitvoering van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Sint-Pieters-Leeuw, en meer bepaald in uitvoering van de bindende bepaling 5 die voorziet dat de gemeente een RUP zal opmaken voor het structureren van de kernen. De BPA’s voor de kernen van Ruisbroek en Sint-Pieters-Leeuw vormen een eerste stap in het structureren van de kernen.

4. De aangestelde ontwerper maakt een screeningsnota op, en bij brief van 11 februari 2010 laat de Dienst M.e.r. van het departement leefmilieu, natuur en energie weten “dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is”.

5. Naar aanleiding van de plenaire vergadering, die plaats vindt op 19 mei 2010, worden een aantal adviezen uitgebracht.

6. Op 24 juni 2010 stelt de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw het GRUP voorlopig vast.

Het voorlopig vastgestelde RUP beoogt het integreren van verschillende kleinschalige groene en publieke ruimtes binnen de bebouwde ruimte in aansluiting op de gewenste groenomsingeling rond Zuun, het ontwikkelen van wooninbreidingsgebieden, het afstemmen van het plangebied op het streefbeeld van de Bergensesteenweg-N6, het bieden van ontwikkelingsmogelijkheden voor de bedrijvigheid langs de Bergensesteenweg en voor het gemeentelijk containerpark en het realiseren van een nieuwe visie met betrekking tot de ‘buffering’ ten opzichte van de bedrijvenzone noordwaarts.

7. De eerste verzoekster is eigenares en bewoonster van een woning die is gelegen aan de Platanenlaan 31 te Sint-Pieters-Leeuw op een perceel dat kadastraal bekend is onder sectie E, nr. 657/f. Het perceel is gesitueerd binnen het plangebied van het bestreden GRUP.

De tweede verzoeker is eigenaar en bewoner van een woning die is gelegen aan de Populierenlaan 19 te Sint-Pieters Leeuw op een perceel dat kadastraal bekend is onder sectie E, nr. 645/b. Het perceel is gesitueerd binnen het plangebied van het bestreden GRUP.

De derde verzoeker stelt eigenaar te zijn van het pand dat is gelegen aan de Bergensesteenweg 245 te Sint-Pieters-Leeuw op een perceel dat kadastraal bekend is onder sectie E, nr. 678, waar hij zelfstandig een optiekzaak uitbaat. Het perceel is gesitueerd binnen het plangebied van het bestreden GRUP en wordt door het bestreden GRUP grotendeels bestemd als “zone voor wonen”, en achteraan nog een klein deel als “zone voor tuin en collectieve groene ruimten”.

De eigendommen van de eerste twee verzoekende partijen komen vooraan in een “zone voor voortuinen” te liggen, daarachter in een “zone voor wonen” en achteraan in een “zone voor tuin en collectieve groene ruimten”. Achter de percelen van de eerste twee verzoekende partijen wordt telkens een “zone voor inbreidingsproject” voorzien, meer bepaald inbreidingsproject 2 achter de woning van de eerste verzoekster en inbreidingsproject 5 achter de woning van de tweede verzoeker.

8. Gedurende het openbaar onderzoek over het ontwerp-plan, georganiseerd van 16 juli 2010 tot en met 13 september 2010, worden “26 ‘types’ bezwaarschriften, in totaal ingediend door 524 personen” ingediend, waaronder ook door de verzoekende partijen.

9. De gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: de Gecoro) van Sint-Pieters-Leeuw vergadert op 10 januari 2011 over het plandossier, en adviseert gunstig mits rekening te houden met volgende opmerkingen:

“- Inbreidingsproject nr. 2 kan niet uitgevoerd worden. Dit gebied dient zijn groene en recreatieve functie te behouden. Hierbij dient onderzocht te worden in welke mate de bestaande bestemming van opvang voor gehandicapten (Huize ‘ De Poel’) hierin kan geïntegreerd worden.

- De woningdichtheid over het gehele plangebied moet beperkt blijven tot 25 w/ha i.p.v. de 30 w/ha die nu voorzien wordt.

- De nieuwe ontsluitingsweg ten behoeve van de zone voor bedrijvigheid langs de Bergensesteenweg wordt niet gerealiseerd, gelet op het beperkte nut ervan, de bijkomende hinder voor de woningen rond het nieuwe pleintje aan de Baesstraat en de beperkte voordelen inzake verkeersveiligheid

- Er worden minimaal 2 parkeerplaatsen per woongelegenheid opgelegd in de stedenbouwkundige voorschriften”.

10. In zitting van 24 februari 2011 gaat de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw over tot de definitieve vaststelling van het GRUP. Er worden wijzigingen en bijsturingen doorgevoerd in de voorschriften, het grafisch plan en de toelichtingsnota. Het inbreidingsproject nr. 2 en de ontsluitingsweg blijven behouden.

11. Op 28 april 2011 besluit de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant om het GRUP niet goed te keuren omdat de bezwaren op een onvoldoende wijze gemotiveerd behandeld werden en geeft zij de gemeente Sint-Pieters-Leeuw de opdracht om de procedure tot goedkeuring van het ontwerp-GRUP te hervatten vanaf de sluiting van het openbaar onderzoek.

12. De Gecoro van Sint-Pieters-Leeuw vergadert opnieuw over het plandossier, en adviseert op 9 november 2011 na analyse van de ingediende bezwaarschriften en adviezen en van een bijkomende nota “Duiding van woonbehoeften en -aanbod in het kader van RUP Wilderveld” om het GRUP op verschillende punten bij te sturen.

13. Op 22 december 2011 stelt de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw het GRUP opnieuw definitief vast. Dit is het eerste bestreden besluit.

14. De deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant keurt het GRUP goed bij besluit van 2 februari 2012.

15. Tegen dit deputatiebesluit van 2 februari 2012 tekent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar bij brief van 29 februari 2012 beroep aan bij de Vlaamse regering wegens strijdigheid met het gewestelijk RUP “Afbakening Vlaams strategisch gebied rond Brussel en aanpalende openruimte gebieden”.

16. De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport wil op 23 april 2012 het beroep in en verzoekt de deputatie om een nieuwe beslissing te nemen over de goedkeuring van het GRUP.

17. Op 14 juni 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant het GRUP goed met uitsluiting van:

- p. 20 van de stedenbouwkundige voorschriften, paragraaf 11.1 “bestemming” in de tweede deelparagraaf “Nevenbestemming” de bepaling “(< 400 m² netto bedrijfsoppervlakte)”;
- p. 32 van de stedenbouwkundige voorschriften, paragraaf 13.2 “bestemming” in de vierde deelparagraaf “Inbreidingsproject 4” de bepaling “(< 400 m² netto bedrijfsoppervlakte)”.

Dit is het tweede bestreden besluit.

Dit besluit wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 augustus 2012.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Standpunt van de partijen

18. In het verzoekschrift wordt inzake het belang van de verzoekende partijen vermeld dat zij allen eigenaar zijn van een woning, respectievelijk een handelspand, gelegen binnen het bestemmingsgebied van het

GRUP, zodat zij onbetwistbaar een wettig, actueel, zeker, rechtstreeks, en griefhoudend belang hebben bij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Specifiek met betrekking tot elk van de drie verzoekende partijen wordt voorts “voor zoveel als nodig” nog een nadere toelichting gegeven betreffende het belang. Inzake de derde verzoeker wordt aangevoerd dat zijn handelszaak is gelegen aan de Bergensesteenweg 245 te Sint-Pieters-Leeuw binnen het bestemmingsgebied van het bestreden GRUP en dat zijn eigendom zich op ongeveer 150 meter afstand bevindt van waar men volgens het bestreden GRUP een nieuwe ontsluitingsweg wil aanleggen.

19. De eerste verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat de derde verzoeker niet beschikt over het vereiste belang bij het beroep. Die verzoeker brengt immers geen enkel stuk aan waaruit blijkt dat hij eigenaar is van het perceel aan de Bergensesteenweg 245.

Voorts wijst de eerste verwerende partij erop dat de Bergensesteenweg geen deel uitmaakt van het plangebied van het bestreden GRUP, maar er enkel wordt door begrensd. Dat gegeven noopt er volgens haar toe dat de derde verzoeker omstandig moet uiteenzetten welke nadelen hij ondervindt ingevolge het bestreden GRUP en welke voordelen hij heeft bij de gebeurlijke vernietiging ervan. Een dergelijke uiteenzetting ontbreekt evenwel volledig.

Beoordeling

20. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit het grafisch plan bij het bestreden GRUP blijkt dat het betrokken perceel aan de Bergensesteenweg 245 (perceel nr. 678) -in tegenstelling tot wat de eerste verwerende partij stelt- wel degelijk is gesitueerd binnen het plangebied.

Voorts blijkt dat het belang van de derde verzoeker in de eerste plaats is gebaseerd op zijn hoedanigheid van eigenaar van een handelspand aan de Bergensesteenweg 245, gelegen binnen het bestemmingsgebied van het

bestreden GRUP. In beginsel doet de verzoeker om die reden alleen al blijken van het rechtens vereiste belang bij het beroep.

Aangezien de eerste verwerende partij zelf toegang heeft tot de desbetreffende bronnen, kan van haar worden verwacht dat zij de waarachtigheid van de hoedanigheid van eigenaar van de verzoeker met meer concrete gegevens betwist dan de loutere stelling dat die hoedanigheid door de verzoeker niet wordt aangetoond.

In het verzoekschrift wordt betreffende die hoedanigheid van de derde verzoeker melding gemaakt van “Luc-Michel PATERNOSTER, optiker, wonende Zonneweelde 28 te 1600 Sint-Pieters-Leeuw, en handel drijvende aan de Bergensesteenweg 245 te 1600 Sint-Pieters-Leeuw, met ondernemingsnummer 0747.088.159”, wat bevestiging vindt in de vermelding “opticien” op het plan “feitelijke – juridische toestand” dat bij het bestreden GRUP is gevoegd.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de vordering

21. Overeenkomstig artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van het eerste middel

Standpunt van de partijen

22. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2.2.14, § 6, eerste lid en § 8 en 2.2.15 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen onder meer dat -overeenkomstig artikel 2.2.14, §6, eerste lid en §8 VCRO- het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan vervalt als dit plan niet definitief wordt vastgesteld binnen 180 dagen na het einde van het openbaar onderzoek. Uit de ondubbelzinnige bewoordingen van de VCRO en gelet op de parlementaire voorbereiding (*Parl. St.* VI. Parl. 1998-99, nr. 1332/1, bladzijden 34 en 35) bij het artikel 49, §§6 en 7 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO), betreft deze termijn een niet voor stuiting of schorsing vatbare vervaltermijn. Een verlenging van de vervaltermijn met 60 dagen is mogelijk, evenwel op voorwaarde dat de gemeenteraad daartoe een gunstige beslissing neemt op grond van een gemotiveerd verzoek van het college van burgemeester en schepenen (artikel 2.2.14, §6, laatste lid VCRO). Het hernemen van een stilgevalLEN procedure is dus uitgesloten.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de procedure inzake de vaststelling van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet is beëindigd met de definitieve vaststelling door de gemeenteraad. Immers, ingevolge artikel 2.2.15 VCRO zal het uitvoeringsplan slechts uitwerking hebben onder de opschortende voorwaarde dat het wordt goedgekeurd door de deputatie. Is die voorwaarde vervuld, dan werkt de goedkeuring terug tot de datum van het besluit van de gemeenteraad houdende de definitieve vaststelling.

Concreet voeren de verzoekende partijen aan dat de gemeenteraad het GRUP ten laatste definitief moest vaststellen op 12 maart 2011, zijnde 180 dagen na het einde van het openbaar onderzoek. Bij besluit van 28 april 2011 werd door de betrokken deputatie aan het vaststellingsbesluit van 24 februari 2011 van de gemeenteraad goedkeuring onthouden. De definitieve vaststelling van het GRUP bij gemeenteraadsbesluit van 22 december 2011 (eerste bestreden besluit), zoals gedeeltelijk goedgekeurd door de deputatie bij besluit van 14 juni 2012 (tweede bestreden besluit), dateert van meer dan een jaar en drie maanden na het einde van het openbaar onderzoek en dateert dus manifest buiten de in artikel 2.2.14 §6, eerste lid en §8 VCRO bepaalde vervaltermijn van 180 dagen. Ook als men zo ver zou gaan -hoewel daartoe elke wettelijke basis ontbreekt- om aan te nemen dat ingevolge het besluit van de deputatie van 28 april 2011 een nieuwe termijn van 180 dagen zou zijn beginnen lopen, dan

nog is de vervaltermijn niet gerespecteerd, want tussen 28 april 2011 en het gemeenteraadsbesluit van 22 december 2011 ligt een tijdspanne van bijna 8 maanden. Bijgevolg is de schending van artikel 2.2.14, §§6 en 8 VCRO in elke hypothese duidelijk en onbetwistbaar.

23. In haar nota voert de eerste verwerende partij aan dat artikel 2.2.14, §6 VCRO betrekking heeft op het ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan in de fase na het openbaar onderzoek. Het bepaalt dat de gemeenteraad na het einde van het openbaar onderzoek beschikt over een termijn van (in beginsel) 180 dagen om het uitvoeringsplan definitief vast te stellen. De bepaling is duidelijk: artikel 2.2.14, §6 VCRO wordt geschonden wanneer binnen de gestelde termijn geen definitieve vaststelling van het uitvoeringsplan heeft plaatsgevonden. Als dit het geval is, vervalt het ontwerp van uitvoeringsplan conform §8 van de zonet aangehaalde bepaling.

Concreet liep het openbaar onderzoek voor het GRUP van 16 juli 2010 tot en met 13 september 2010. De gemeenteraad moest het uitvoeringsplan dus vaststellen ten laatste op 12 maart 2011, zijnde 180 dagen na 13 september 2010. De gemeenteraad heeft het GRUP vastgesteld bij besluit van 24 februari 2011, wat tijdig is. De sanctie uit artikel 2.2.14, §8 VCRO is dus niet aan de orde. De tijdige definitieve vaststelling van het GRUP conform artikel 2.2.14, §6 VCRO heeft tot gevolg dat het nadien niet meer kan vervallen op grond van artikel 2.2.14, §8 VCRO.

24.1. In haar nota voert de tweede verwerende partij aan dat het algemeen wordt aanvaard dat de termijn van 180 dagen -zoals bedoeld in artikel 2.2.14, §6 en §8 VCRO- een vervaltermijn is en geen termijn van orde. Zij stelt dat in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (*Parl. St.* VI. Parl. 1998-1999, nr. 1332/1, 30) over de afkeuring van een ruimtelijk uitvoeringsplan -zij het op het provinciale niveau- wordt overwogen dat “gezien een besluit tot afkeuring een gemotiveerd besluit is, (...) de lagere overheid kennis (heeft) van de reden(en) die tot het onthouden van de goedkeuring hebben geleid” en dat “de lagere overheid (...) zelf (beslist) binnen welke termijn zij een nieuw plan ter

goedkeuring voorlegt en op welke wijze ze het plan aanpast aan de hand van de motieven die aan de vroegere afkeuringsbeslissing ten grondslag lagen”. Het wordt dus door de decreetgever geenszins uitgesloten dat de gemeenteraad het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan opnieuw definitief kan vaststellen nadat de deputatie het plan heeft afgekeurd. Dit is zeker het geval wanneer de goedkeuring wordt onthouden wegens een formele reden of een motiveringsgebrek. De praktische regeling dat na een vernietigingsarrest van de Raad van State de zaak opnieuw wordt aanhangig gemaakt bij de overheid die de beslissing heeft genomen en dat deze -in principe- opnieuw beschikt over een volledige termijn om die beslissing te nemen, kan worden doorgetrokken naar de procedure inzake ruimtelijke uitvoeringsplannen.

24.2. Concreet stelt de tweede verwerende partij vast dat het GRUP definitief werd vastgesteld door de gemeenteraad binnen de termijn van 180 dagen, namelijk op 24 februari 2011. Bij de nieuwe vaststelling op 22 december 2011 hebben de Gecoro en de gemeenteraad rekening gehouden met de motieven die hebben geleid tot de onthouding van de goedkeuring door de deputatie op 28 april 2011. Het weigeringsmotief dat ten grondslag ligt aan dit laatste besluit is niet van die aard dat het tot een planwijziging of een nieuw openbaar onderzoek noopt en er is evenmin sprake van gewijzigde feitelijke omstandigheden.

Wel is het zo dat de (tweede) definitieve vaststelling van het GRUP op 22 december 2011 buiten de termijn valt van 180 dagen na de onthouding van de goedkeuring op 28 april 2011. Hiervoor waren echter bijzondere omstandigheden voorhanden die deze overschrijding rechtvaardigen en die hun grondslag vinden in het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. De deputatie had namelijk gevraagd om de ingediende bezwaren op een afdoende wijze te onderzoeken en de Gecoro heeft hiertoe een “duiding van de woonbehoeften en- aanbod in kader RUP Wilderveld” laten opmaken en heeft bovendien 3 nieuwe vergaderingen belegd. Dit heeft in de vergadering van 9 november 2011 geleid tot een verslag van niet minder dan 58 pagina’s waarbij de bezwaren van de inwoners op een gemotiveerde wijze worden beantwoord. Aangezien het advies van de Gecoro

van 9 november 2011 -dat conform artikel 2.2.14 VCRO moet worden verleend binnen 90 dagen na de afsluiting van het openbaar onderzoek- expliciet gekoppeld was aan de voorafgaandelijke onthouding van de goedkeuring, en dit advies werd verleend buiten de termijn van 180 dagen die normaal gezien is voorbehouden aan de gemeenteraad, moet worden aangenomen dat de definitieve vaststelling van het GRUP op 22 december 2011 tijdig is.

De stelling van de verzoekende partijen dat de termijn van 180 dagen ook in geval van onthouding van goedkeuring een absolute vervaltermijn is, zou tot gevolg hebben dat de gemeente in elk geval verplicht is om de procedure tot vaststelling van een ruimtelijk uitvoeringsplan volledig te hernemen, ook wanneer de onthouding van goedkeuring door de deputatie slechts betrekking heeft op een formeel aspect. Een dergelijke zienswijze is strijdig met het rechtszekerheid- en het continuïteitsbeginsel.

Beoordeling

25. In artikel 2.2.14, § 6 en § 8 VCRO wordt onder meer bepaald wat volgt:

“§6. De gemeenteraad stelt binnen honderdtachtig dagen na het einde van het openbaar onderzoek het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan definitief vast.

(...)

Op gemotiveerd verzoek van het college van burgemeester en schepenen beslist de gemeenteraad over de verlenging met zestig dagen van de termijn waarbinnen het plan moet worden vastgesteld.

(...)

§8. Indien het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet definitief wordt vastgesteld binnen de termijn, vermeld in § 6, vervalt het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan”.

Terecht betwist geen van de partijen dat de voormelde termijn van 180 dagen waarin de gemeenteraad het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan definitief moet vaststellen, een vervaltermijn is. Er wordt ook niet betwist dat het openbaar onderzoek is geëindigd op 13 september 2010 en dat de betrokken termijn van 180 dagen dus liep tot en met 12 maart 2011.

26. Het overschrijden van de vervaltermijn houdt in dat het bestuur de bevoegdheid verliest om het GRUP nog definitief vast te stellen, aangezien het ontwerpplan, gelet op artikel 2.2.14 §8 VCRO, vervalt.

De verzoekende partijen stellen terecht dat de procedure inzake de vaststelling van het GRUP met de definitieve vaststelling door de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw op 24 februari 2011 nog niet was beëindigd, aangezien het uitvoeringsplan slechts uitwerking heeft onder de opschortende voorwaarde dat het wordt goedgekeurd door de betrokken deputatie. Wordt die voorwaarde vervuld, dan werkt de goedkeuring terug tot de datum van het goedgekeurde besluit.

Die goedkeuring is de rechtshandeling waarbij de toezichthoudende overheid verklaart dat een beslissing van een onder toezicht staand bestuur uitwerking mag hebben, omdat ze noch de wet schendt, noch het algemeen belang schaadt. Door de goedkeuring aanvaardt de toezichthoudende overheid de motieven van het goed te keuren besluit waarbij het plan definitief is vastgesteld.

In tegenstelling tot hetgeen de eerste verwerende partij aanvoert, heeft de definitieve vaststelling van 24 februari 2011 op het eerste gezicht niet tot gevolg dat de sanctie van verval niet meer kan worden toegepast.

27. Voor zover de tweede verwerende partij ervan uitgaat dat de niet-goedkeuring op 28 april 2011 door de betrokken deputatie moet worden gelijkgesteld met een vernietiging door de Raad van State waarna een nieuwe beslissingstermijn ingaat, kan zij op het eerste gezicht evenmin worden gevolgd. Dit standpunt is immers in strijd met de tekst van artikel 2.2.14, §8 VCRO die uitdrukkelijk bepaalt dat “indien het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet definitief wordt vastgesteld binnen de termijn, vermeld in § 6, (...) het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (vervalt)”.

Verder vereist, in geval van vernietiging door de Raad van State, het noodzakelijke rechtsherstel dat die rechtshandeling wordt overgedaan en dat de administratieve procedure wordt hernomen vanaf het punt waar de vastgestelde onregelmatigheid zich heeft voorgedaan. De vernietiging van een rechtshandeling door de Raad van State impliceert dat die rechtshandeling in

rechte moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Deze juridische fictie geldt op het eerste gezicht niet ten aanzien van een definitief vastgesteld, maar niet goedgekeurd plan. Er lijkt dan geen sprake te zijn van een noodzakelijk rechtsherstel.

Tot slot zijn de verwerende partijen als organen van het actief bestuur verplicht de regelgeving toe te passen zoals zij geldt op het ogenblik van het nemen van hun beslissing. De beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet tegen de regelgeving worden ingeroepen.

28. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de eerste definitieve vaststelling van het uitvoeringsplan niet werd goedgekeurd door de tweede verwerende partij. Het voorgaande heeft aanleiding gegeven tot de bestreden besluiten. Bij het eerste bestreden besluit stelt de eerste verwerende partij het uitvoeringsplan een tweede keer definitief vast. Bij het tweede bestreden besluit keurt de tweede verwerende partij deze tweede definitieve vaststelling goed. Gelet op het tijdsverloop tussen het einde van het openbaar onderzoek en de tweede definitieve vaststelling lijken de verzoekende partijen terecht de schending van artikel 2.2.14, § 6 en § 8 VCRO aan te voeren.

29. Het middel is ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

30. Inzake de schorsingsvereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt betreffende de eerste verzoekster in het verzoekschrift aangevoerd dat de tenuitvoerlegging van het GRUP aanzienlijke en onherroepelijke implicaties zal hebben op haar onmiddellijke leefomgeving.

Zo zal elk uitzicht op een groene ruimte verdwijnen door het optrekken van 25 meer- en eengezinswoningen in het binnengebied vlak achter haar tuin waar nu een voetbalterrein ligt.

Door de inplanting van de bouwblokken zal ook haar privacy ernstig worden geschonden vermits er onvermijdelijk een inkijkeffect zal ontstaan.

Bovendien ligt de enige ontsluitingsweg van dit binnengebied naast de woning die onmiddellijk grenst aan de woning van de eerste verzoekster. Het is bijgevolg onbetwistbaar dat zij veel hinder zal ondervinden ingevolge het continue af- en aanrijden van wagens. Het gebrek aan onmiddellijke aansluiting op het openbaar vervoersnetwerk brengt extra verkeershinder met zich. De daarmee gepaard gaande CO²-uitstoot zal op zijn beurt erg nefast zijn voor de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster die lijdt aan astma-bronchiale. Ook zal er in de wijk nog een groter tekort aan parkeerplaatsen ontstaan nu het advies van de Gecoro om te voorzien in twee parkeerplaatsen per woning niet wordt gevolgd door de gemeenteraad.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat het aangevoerde moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zijn rechtstreekse oorzaak vindt in het bestreden GRUP, aangezien dit de rechtsgrond dreigt te worden voor verkavelings- en stedenbouwkundige vergunningen die zullen worden aangevraagd. Alles wijst erop dat de beoogde inbreidingsprojecten vanaf de inwerkingtreding van het GRUP op zeer korte termijn zullen worden gerealiseerd. De interesse van de bouwpromotoren is inderdaad al zeer concreet. Op de site van het “inbreidingsproject 1” staat reeds van vóór de bekendmaking (bij uittreksel) van het tweede bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad een reusachtig reclamepaneel van een projectontwikkelaar met aankondiging van de verkoop van bouwgronden. Bovendien kondigt dezelfde ontwikkelaar dit project al een tijdlang aan op diens website. Eerstdaags zullen dan ook bouw- en verkavelingsaanvragen worden ingediend op basis van de mogelijkheden die het betwiste GRUP aan projectontwikkelaars biedt.

Het individueel en persoonlijk ernstig nadeel dat de verzoekende partijen zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van dit GRUP, kan op geen enkele wijze worden hersteld.

31.1. In haar nota voert de eerste verwerende partij vooreerst aan dat het manifest onjuist is dat de 25 voorziene woningen het groene karakter van de

omgeving zouden aantasten. Hiertoe wijst ze erop dat in de toelichtingsnota bij het GRUP betreffende het “binnengebied tussen de Esdoornlaan en de Platanenlaan” is vermeld dat “(zich) een grote publieke groene ruimte verankert (...) aan het groene lint dat doorheen de bouwblokken de recreatieve as ondersteunt”, dat “hier (...) ruimte (is) voor zachte recreatie in een groen kader”, dat “meergezinswoningen zijn gericht naar het groen” en dat “eengezinswoningen (...) het gebied (vervolmaken)”. Door het GRUP is bovendien de ruimte die zich bevindt aan de achterzijde van het perceel van de eerste verzoekster ingekleurd als groene ruimte. Voorts toont de eerste verzoekster alleszins niet aan waarom het vermeend verdwijnen van een uitzicht op groene ruimte voor haar (ernstig) nadelig zou zijn.

In zoverre de eerste verzoekster stelt dat haar privacy “ernstig geschonden” zal worden, stelt de eerste verwerende partij dat het niet duidelijk is of de eerste verzoekster met “de bouwblokken” doelt op de 25 woningen die op (een relatief ruime afstand) worden voorzien aan de achterzijde van haar perceel, dan wel op het relatief geringe aantal woningen aan de voorzijde van het perceel. Alleszins kan er geenszins sprake zijn van een beperking van de privacy die voor de eerste verzoekster (ernstig) nadelig zou kunnen zijn, nu aan de achterzijde van het perceel een groene ruimte wordt voorzien. Er is geen onmiddellijke nabijheid van bouwblokken. Ook aan de voorzijde van het perceel is er geen beperking van de privacy mogelijk. In dat verband moet erop worden gewezen dat het plangebied zich schuin links tegenover het perceel van de eerste verzoekster bevindt. Recht tegenover het perceel bevindt zich reeds een bestaande woning die zodanig is ingeplant dat er geen inkijk mogelijk is vanaf het plangebied aan de overzijde van de Platanenlaan. Alleszins toont de eerste verzoekster de waarachtigheid van haar vermeend (ernstig) nadeel geenszins aan, maar beperkt zij zich tot de nogal vage en weinig concrete bewering dat er “onvermijdelijk een inkijkeffect zal ontstaan”. De eerste verzoekster concretiseert geenszins in welke mate er inkijk zou mogelijk zijn.

Wat betreft de aangevoerde verkeershinder en luchtverontreiniging stelt de eerste verwerende partij dat de eerste verzoekster opnieuw niet nalaat om de feiten meer overdreven voor te stellen dan ze in werkelijkheid zijn. Zo moet in eerste instantie worden opgemerkt dat haar perceel

niet “onmiddellijk grenst” aan de weg die door het GRUP wordt voorzien, want zowel aan de linkerzijde als aan de rechterzijde van haar rijwoning is gebouwd. Daarenboven -en relevanter- betreft het geenszins “de enige ontsluitingsweg” waar wagens “continu” af en aan zouden rijden. Het betreft een weg die enkel is bedoeld om de toegang tot de voorziene bouwblokken te vergemakkelijken, en staat dan ook enkel in functie daarvan. Deze weg is enkel bestemd voor het langzame verkeer dat zich naar de bouwblokken wil begeven. De toelichtingsnota van het GRUP stelt in dat verband zeer duidelijk dat “het bouwblok tussen de Eiklaan en de Platanenlaan (...) ook (wordt) vervolledigd, met dien verstande dat doorheen dit bouwblok ook een van de assen voor langzaam verkeer loopt”. De uiteenzetting over de te verwachten CO²-uitstoot moet daardoor ook sterk worden gerelativeerd. Het verdient te worden aangestipt dat de eerste verzoekster ook geen enkel objectief gegeven naar voor schuift over de omvang van de vermeende verhoogde CO²-uitstoot. Ook de effecten van CO²-uitstoot op de gezondheidstoestand van astma-patiënten worden niet nader beschreven.

Tot slot meent de eerste verwerende partij dat het niet duidelijk is in welke mate de eerste verzoekster zou worden geaffecteerd door een vermeend tekort aan parkeerplaatsen. Zij heeft immers zelfs op haar eigen perceel (aan de voorzijde ervan) een parkeerplaats. Eerste verzoekster toont geenszins aan op welke manier een vermeend tekort aan parkeerplaatsen op andere percelen voor haar als een ernstig nadeel zou kunnen worden beschouwd.

Het mag, aldus de eerste verwerende partij, dan ook duidelijk blijken dat er geen sprake is van een ernstig nadeel voor de eerste verzoekster, minstens dat zij onvoldoende gegevens aanbrengt om zulks waarschijnlijk te maken.

31.2. Wat betreft de vermeende moeilijke herstelbaarheid van het inzake de eerste verzoekster aangevoerde vermeende ernstig nadeel, stelt de eerste verwerende partij voorts dat enkel de zin dat “de daarmee gepaard gaande CO²-uitstoot (...) op zijn beurt erg nefast (zal) zijn voor de gezondheidstoestand van eerste verzoekster die lijdt aan astma-bronchiale” lijkt te verwijzen -zij het uitermate vaag- naar een moeilijk te herstellen karakter. Zoals reeds gesteld zijn de feitelijke elementen in dit verband ernstig overdreven, waardoor er geen

sprake kan zijn van een ernstig nadeel. Alleszins toont de eerste verzoekster met de woorden “erg nefast” niet aan dat de nadelen die zij meent te ondervinden moeilijk te herstellen zouden zijn. Voor het overige wijst de eerste verzoekster volstrekt nergens op een moeilijk te herstellen karakter van de door haar aangehaalde vermeende nadelen.

32. De tweede verwerende partij voert betreffende het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel van de eerste verzoekster vooreerst aan dat het GRUP een herziening van de BPA's nr. 1 “Wilderveld”, nr. 4 “Steenweg op Groot-Bijgaarden (deel Sint-Pieters-Leeuw)” en nr. 4 “Steenweg op Groot-Bijgaarden (deel Ruisbroek)” beoogt en dat deze plannen reeds een zekere mate van inbreiding voorzagen. Ook het gewestplan voorzag reeds de bestemming woongebied en dus de mogelijkheid tot inbreiding. De beweerde nadelen vinden dan ook hun rechtstreekse oorzaak niet in het bestreden GRUP, maar in de planologische bestemming die aan de betreffende gronden werd gegeven door het gewestplan als woongebied en door de BPA's. Het bestreden GRUP is slechts een nadere concretisering van deze planologische bestemmingen.

Voorts stelt de tweede verwerende partij dat de verzoekende partijen geen concrete overtuigingsstukken voorleggen van de door hen gevreesde nadelen. Hierbij wijst zij erop dat in de stedenbouwkundige voorschriften wordt bepaald dat de gebouwen in een zone voor inbreidingsproject die grenst aan een zone voor tuinen of een zone voor wonen, een afstand van minstens gelijk aan de hoogte van de (op te richten) gebouwen moet respecteren, en dit moet in elk geval 5 meter zijn (artikel 13 stedenbouwkundige voorschriften). De bouwhoogte is daarbij beperkt tot een maximum van 10 meter onder de kroonlijst. Als men deze bouwvoorschriften in een bestaand woongebied al als een nadeel zou kunnen beschouwen, moet worden vastgesteld dat het alleszins geen ernstige nadelen betreft.

Ook is de tweede verwerende partij van mening dat niet wordt aangetoond dat het voorbijrijden van een aantal wagens, gelinkt aan de op te richten woningen in inbreidingsgebied 2, een nefaste invloed zou hebben op de gezondheidstoestand.

Met betrekking tot de aangevoerde verkeershinder stelt de tweede verwerende partij dat deze niet wordt becijferd of op enige wijze concreet wordt gemaakt. Het betrokken gebied is een zuiver woongebied met een niet onaanzienlijke aantal bestaande woningen in de onmiddellijke omgeving, dat bovendien ontsloten wordt door enkele grote verkeersassen (Bergensesteenweg en Ruisbroeksesteenweg), met in de nabijheid de oprit naar de RO (ring rond Brussel). Wat betreft het inbreidingsgebied nr. 2 is er bovendien sprake van een bestaand voetbalterrein dat nu een zekere verkeersontwikkeling tot gevolg heeft.

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt dan ook volgens de tweede verwerende partij niet aangetoond.

Beoordeling

33. Luidens artikel 17, § 3, vierde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen. Artikel 8, eerste lid, 3° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, bepaalt dat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting (bevat) van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen”.

Uit deze bepalingen volgt dat een verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet moet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij mag zich daarbij niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel zeer concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

Het moet voor de Raad van State immers mogelijk zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen

ernstig nadeel voorhanden is, en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn zich tegen de door de verzoekende partij aangevoerde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen zal moeten geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Bij het beoordelen van deze schorsingsvoorwaarde kan alleen rekening worden gehouden met wat ter zake in het verzoekschrift is aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

34. De percelen nrs. 650/s, 653/h, 653/k, 658/d en 660/y3 in het binnengebied achter het perceel van de eerste verzoekster (gelegen tussen de percelen van de Platanenlaan, de Generaal Lemanstraat, de Esdoornlaan en de Notelarenlaan) worden door het bestreden GRUP ingekleurd als “zone voor inbreidingsproject 2”. Het perceel nr. 653/k omvat het voetbalterrein van SK Zuun met een smalle onbebouwde uitloper naar de Platanenlaan rechts naast de woning die zich rechts van de woning van de eerste verzoekster bevindt. Tegen de achterkant van de percelen van de Generaal Lemanstraat en gelegen recht achter het perceel van de eerste verzoekster (aan de overkant van het voetbalveld), bevinden zich twee gebouwen van SK Zuun (percelen nrs. 658/d en 653/h). Op het perceel nr. 660/y3, dat grenst aan de Esdoornlaan (schuin rechts achter het perceel van de eerste verzoekster), zijn drie gebouwen van de v.z.w. De Poel gelegen. Het perceel nr. 650/s betreft een onbebouwd, lang en smal perceel dat is gelegen tussen het perceel nr. 653/k en de Notelarenlaan (ten oosten van het perceel van de eerste verzoekster). Uit de toelichtingsnota bij het bestreden GRUP blijkt dat de voormelde percelen volgens het BPA Wilderveld de bestemming “openbaar nut” hadden en dat er -in tegenstelling tot hetgeen de tweede verwerende partij stelt- volgens de planningscontext van dat BPA geen woningen konden worden opgericht.

Luidens artikel 13.2 van de stedenbouwkundige voorschriften bij het GRUP wordt de “zone voor inbreidingsproject 2” nu bestemd voor

“wonen in eengezinswoningen of meergezinswoningen”. Die zone wordt onderverdeeld in een zone A (recht achter het perceel van de eerste verzoekster) en een zone B (ten noordwesten van het perceel van de eerste verzoekster). In de zone A zijn geen eengezinswoningen -en dus alleen meergezinswoningen-toegelaten.

De “zone voor inbreidingsproject 2” heeft volgens de toelichtingsnota bij het GRUP een oppervlakte van 1,16 hectare (inclusief de terreinen van de v.z.w. De Poel). Luidens artikel 13.4 van de stedenbouwkundige voorschriften bij het bestreden GRUP is er een maximale dichtheid van 25 wo/ha toegelaten. In de toelichtingsnota wordt op basis van een indicatieve inrichting het maximaal aantal woongelegenheden in het projectgebied bepaald op 29.

De ontsluiting van het projectgebied moet -in tegenstelling tot hetgeen de eerste verwerende partij stelt- “verplicht” gebeuren via de in overdruk op het grafisch plan aangeduide toegang (artikel 13.3 van de stedenbouwkundige voorschriften bij het GRUP). Deze ontsluitingsweg is op het grafisch plan gesitueerd naast het perceel dat onmiddellijk grenst aan het woonperceel van de eerste verzoekster.

Het blijkt dat het bestreden GRUP in het momenteel grotendeels onbebouwde binnengebied de bouw van tientallen woningen mogelijk maakt, dit zijn bouwwerken die op grond van de vóór de vaststelling van het bestreden GRUP geldende bestemming niet konden worden toegestaan. Er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat de voornoemde woningen bijkomend verkeer van en naar het binnengebied zullen genereren. De eerste verzoekster legt een fotoreportage neer waarmee zij aannemelijk maakt dat het uitzicht dat zij thans achter haar woning en tuin geniet, door de inrichting van het binnengebied als inbreidingsproject zal worden gehinderd. Er bestaat een voldoende rechtstreeks en causaal verband tussen de ingeroepen nadelen en het bestreden uitvoeringsplan.

Dat het bestreden GRUP voorschriften zou bevatten om de effecten van het voorziene project te milderen, neemt niet weg dat de aangevoerde nadelen in hoofde van de eerste verzoekster ernstig kunnen zijn. Een verwijzing naar de indicatieve inrichtingsschets is evenmin dienstig in dit verband.

De uiteenzetting van de eerste verzoekster, gestaafd door foto's die de door haar aangevoerde feitelijke gegevens bevestigen, bevat voldoende concrete en precieze gegevens die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden uitvoeringsplan in haren hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het voorgaande is er geen noodzaak om te onderzoeken of ook in hoofde van de overige verzoekende partijen aan deze voorwaarde is voldaan.

35. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

- a. het besluit van 22 december 2011 van de gemeenteraad van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: het GRUP) “Wilderveld”, en**
- b. het besluit van 14 juni 2012 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het GRUP “Wilderveld” van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw.**

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het sub b geschorste besluit.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven februari 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Lefranc